

han fandt var et Tilbageskridt ved selve Forslaget. Nu er Forslaget udarbejdet netop under det Synspunkt, at det ikke skulde indeholde noget Tilbageskridt fra det bestaaende, og derfor forundrede jeg mig lidt over, at det ærede Medlem havde fundet et Punkt, som skulde være et Tilbageskridt. Jeg er bange for, at det ærede Medlem har været meget ivrigt for at finde et saadant Punkt og saa har ladet Iveren løbe af med sig, for Resultatet er i alt Fald blevet det, at hans Held langt fra har holdt Skridt med hans Iver. Det ærede Medlem anførte — det staar i Rigsdagstidenden —, at § 1 indeholdt et lille Tilbageskridt, idet nemlig i København ogsaa visse Politisager imod militære ere henviste til den borgerlige Ret ifølge Plakat af 12. April 1791, og han anførte da, at ifølge denne Plakat kunne Forseelser ved Opløb eller Uorden, Klammeri og saadant noget medføre Bøder ved den borgerlige Ret af indtil 20 Rigsdaler. Det er rigtigt nok, at denne Bestemmelse har været gældende siden 1791, indtil vi fik den militære Straffelov af 7. Maj 1881; men det er jo adskillige Aar siden, og siden den Tid har denne Bestemmelse ikke været gyldig. Det ærede Medlem har ikke været opmærksom paa, at § 183 i den militære Straffelov ophæver denne Bestemmelse fra 1791. Jeg skal i denne Henseende henviser det ærede Medlem til en Brevveksling, som findes i „Love og Bestemmelser for Hæren“ af 7. Marts 1883, hvor baade Krigsministeriet og Justitsministeriet ere enige om, at den gamle Bestemmelse af 1791 ikke gælder mere, at den er ophævet ved den militære Straffelovs § 183, og Domstolene have heller ikke siden praktiseret andet. Skrivelserne ere foranledigede ved et Tilfælde, som indtraf i 1883, idet en Konstabel da blev tiltalt her ved Københavns Politiret for en Forseelse af denne Art og idømt — det vil sige, han vedtog i Mindelighed — en Bøde paa 25 Kr. Ifølge den militære Straffelov kunde han ikke slippe saa billigt, og derfor klagede ogsaa Artilleriet over, at vedkommende var sluppen paa den Maade, da han ifølge den militære Straffelovs § 183 skulde ganske anderledes klapses af for Klammeri og Spektakler. Der klagedes saa til Justitsministeriet derover. Krigsministeriet

tilskrev Justitsministeriet, „at man maatte anse det for utvivlsomt, at det efter Bestemmelserne i 1ste Kapitel af Straffelov for Krigsmagten er denne Lov, der bør komme til Anvendelse ved Paadømmelsen af Forseelser af den ovenfor angivne Art, hvorhos man henlede Opmærksomheden paa, at det vilde være særdeles uheldigt, om saadanne Sager, der forekomme temmelig hyppigt, skulde blive afgjorte snart ved civil og snart ved militær Ret.“ Justitsministeriet svarede, „at ligesom det maatte være enigt med Krigsministeriet i, at Straffen for Polituordener af den i Plakaten af 1791 omhandlede Art, begaaede af militære her i Staden, nu maa søges i § 183 af Straffeloven for Krigsmagten, der belægger saadan Forseelse med Straf af Fængsel, saaledes maa det ogsaa formene, at Pl. 12. April 1791, hvis Bestemmelse om alternativ Fastsættelse af Straf paa Kroppen, jfr. Reskript af 11. Marts 1757, maa anses for bortfalden, ikkun hjemler Politiretten Kompetence til at idømme militære Bøder af indtil 20 Rdlr., og at Plakaten følgelig maa anses ophævet ved den nysnævnte Bestemmelse i Straffelov for Krigsmagten.“ Altsaa, det var Justitsministeriets Mening om Straffeloven, og den Mening er det, Domstolene have holdt sig til siden. Det er den gældende Ret, og derfor er Bestemmelsen i § 1 i dette Lovforslag selvfølgelig ikke noget Tilbageskridt og vedrører i Virkeligheden slet ikke det Punkt, som det ærede Medlem har omtalt.

Men ærede Medlemmer have endvidere talt om den militære Jurisdiktion og fremført forskellige Ting om, hvorledes Grænsen for den burde sættes anderledes. Jeg skal ikke opholde mig ved det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). Han mente, at man kunde klare det hele med blot at slette et Ord i første Paragraf, nemlig Ordet „Straffesager“; naar man blot slettede det, var Reformen i Orden. Men saa let gaar det ikke. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer) erkendte ogsaa, at Spørgsmaalet i og for sig ikke var saa let. Det ærede Medlem anførte saa en hel Del om, hvorledes Grænsen formentlig burde sættes, og anførte, at den ved en Revision af Straffeloven ret-